

Arrest

nr. 28 348 van 5 juni 2009
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 27 januari 2009 houdende de weigering van een visum, aan verzoeker ter kennis gebracht op 16 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M-H VANHONSEBROUCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 24 november 2008 dient verzoeker een visumaanvraag in voor kort verblijf.

Op 27 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Ontbreken tenlasteneming conform aan het KB van 11/12/1996

Origineel ontbreekt

Beslissing genomen conform artikel 15 van de uitvoeringsovereenkomst van de Schengenakkoorden en artikel 5 van de Verordening 562/2006/EG

Geen of onvoldoende garantie op terugkeer aangezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij voldoende en regelmatige inkomsten heeft uit legale winstgevende activiteiten.

Legt geen officiële bewijzen voor van zijn beroepsactiviteit zoals huurcontract of eigendomstitel. Hij is jong en ongehuwd en legt geen bewijzen voor van andere familiale belangen in zijn land van herkomst.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat de verweerder weliswaar een ruime en grote beoordelingsvrijheid heeft, doch dat zijn beslissingen redelijk dienen te zijn en de redelijkheidstoets dienen te doorstaan. Verzoeker vervolgt dat hij het origineel van zijn tenlasteneming heeft neergelegd voor de aanvraag. Verzoeker betwist dat er geen garantie wordt gegeven op terugkeer, aangezien hij voldoende en regelmatige inkomsten heeft uit legale winstgevende activiteiten. Verzoeker verduidelijkt dat hij op de boerderij werkt van zijn thans overleden vader. De boerderij bestaat uit 150 olijfbomen, 70 andere fruitbomen en 25 schapen. Hij zal dit alles niet zo maar laten verloren gaan. Verzoeker benadrukt dat hij alle mogelijke stukken heeft toegevoegd aan zijn aanvraag, zodat de verweerder zich een goed beeld van zijn situatie kon vormen (zowel zijn financiële situatie, als deze van zijn broer bij wie hij zal verblijven). Verzoeker concludeert dat geen redelijk denkende overheid die in het bezit is van de toegevoegde stukken bij de aanvraag tot een dergelijke beslissing als de bestreden beslissing kan komen.

In zijn repliekmemorie stelt verzoeker dat zowel zijn broer als schoonzuster in vast dienstverband zijn tewerkgesteld en dat het echtpaar in Ronse een huis heeft aangekocht, dat zijn terugkeer naar Marokko noodzakelijk is voor zijn dieren en bomen en dat hij ook nog de zorg heeft voor een zus van 23 jaar oud met wie hij samenwoont en die niet bij machte is om alleen de landbouwactiviteiten verder te zetten. Tot slot stelt verzoeker dat de verweerder enkel stelt dat de motieven om het visum type c te weigeren ruimschoots voldoende zijn, zonder echter naar voor te brengen waarop deze motieven gesteund zijn en zonder alle neergelegde documenten correct te benaderen en te ontleden. Verzoeker meent dat dit duidelijk een schending is van het gelijkheidsbeginsel.

Het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in eenzelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. Ten dezen toont verzoeker dit met zijn betoog niet aan, een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd de Vreemdelingenwet).

Verzoeker citeert artikel 3bis van de Vreemdelingenwet en betoogt dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is waar zij stelt dat hij geen voldoende garantie verstrekt voor terugkeer gezien hij geen (voldoende) bewijs zou voorleggen van inkomstenbewijzen. Verzoeker vervolgt dat conform artikel 3bis van de Vreemdelingenwet het bewijs kan geleverd worden door een attest van ten lasteneming en dat dit attest aan de aanvraag was toegevoegd. Verzoeker besluit dat het buiten kijf staat dat zijn schoonzus en zijn broer niet over voldoende middelen beschikken om garant te zijn.

In zijn repliekmemorie stelt verzoeker dat het landbouwbedrijf van zijn vader meer dan voldoende belangrijk is om zijn terugkeer naar Marokko niet alleen aannemelijk te maken maar ook met zekerheid vast te stellen. 150 olijfbomen en 70 fruitbomen zijn volgens verzoeker reeds voldoende om van een goed draaiende landbouwuitbating te spreken. Verzoeker vervolgt dat zijn vader zijn gezin bestaande uit 9 personen met zijn hoeve goed kon onderhouden. Verder stelt verzoeker dat hij ook nog 25 schapen heeft, die ook een vast kapitaal voorstellen. Verzoeker vervolgt dat hij de zaak bij het overlijden van zijn vader heeft overgenomen, uitgebreid en gemoderniseerd en dat hij van plan is om in België uit te kijken om nog verdere verbeteringen te verwezenlijken. Verder poneert verzoeker dat hij ook voor zijn jongere zus zorgt, die het bedrijf niet alleen aankan en dat hij zinnens is om te huwen met zijn vriendin.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860, RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker onvoldoende garantie biedt op terugkeer. De bestreden beslissing geeft aan waarom de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat er onvoldoende garantie bestaat op terugkeer, met name omdat verzoeker niet afdoende kan aantonen dat hij voldoende en regelmatige inkomsten heeft uit legale winstgevende activiteiten, omdat hij geen officiële bewijzen kan voorleggen van zijn beroepsactiviteit zoals een huurcontract of een eigendomstitel en omdat hij jong en ongehuwd is en geen bewijzen kan voorleggen van andere familiale belangen in zijn land van herkomst.

In zijn repliekmemorie uit verzoeker kritiek op de beoordeling door de Dienst Vreemdelingenzaken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker in zijn repliekmemorie voor het eerst stelt dat hij de zorg heeft over een jongere zus en dat hij zinnens is om te huwen met zijn vriendin. Deze feitelijke gegevens vinden geen grondslag in het administratief dossier, zodat het de verweerder niet ten kwade kan worden gedeut hier geen rekening mee te hebben gehouden. Met zijn betoog dat hij van oordeel is dat het landbouwbedrijf van zijn vader voldoende is om zijn terugkeer naar Marokko met zekerheid vast te stellen, stelt verzoeker zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door de verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen de context van zijn hiervoor geduide wettigheidstoezicht, besluit de Raad dat het, gelet op het feit dat de verzoeker geen (gegronde) kritiek aanhaalt m.b.t. het door de verweerder in de bestreden beslissing uitgedrukte argument waarom hij onvoldoende garantie biedt op terugkeer met name omdat hij niet afdoende kan aantonen dat hij voldoende en regelmatige inkomsten heeft uit legale winstgevende activiteiten, omdat hij geen officiële bewijzen kan voorleggen van zijn beroepsactiviteit zoals een huurcontract of een eigendomstitel en omdat hij jong en ongehuwd is en geen bewijzen kan voorleggen van andere familiale belangen in zijn land van herkomst, de verzoeker niet verder komt tot een blote bewering die de bestreden beslissing niet vitieert.

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de vaststellingen van de Dienst Vreemdelingenzaken niet juist zouden zijn en dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Het gegeven dat verzoeker een ten lasteneming heeft neergelegd doet hier, in tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, geen afbreuk aan.

De in artikel 3bis van de Vreemdelingenwet bedoelde ten lasteneming heeft zoals de verweerder terecht stelt in zijn nota enkel betrekking op het inkomen waaruit de aanvrager kan putten om zijn reis- en verblijfskosten te dekken.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch van artikel 3bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU